

Fanfare

SOMS wil je wel eens rustig een avondje lezen. Televisie uit, wijntje erbij en verder de rust van een boek. Als u dat ook wel hebt, kan ik u de algemene beschouwingen aanbevelen. Net als bij elk ander spannend boek, zit er een zekere opbouw in. Een geleidelijk omhoog worstelen naar een onverbiddelijke climax. Zodat je in het begin nog iets hebt van 'wat moet ik hier mee'. En een paar keer de aanvechting hebt, om het je kinderen voor te lezen, als alle andere opvoedingsmethoden gefaald hebben. Geheid dat je ze zeker drie dagen niet meer hoort. En misschien wel nooit meer. Wij noemden dat vroeger pedagogische leermethoden. Tegenwoordig heet het geestelijke kindermishandeling.

Want alle gekheid op een stokje. Wat een grafproza heeft de Gilze-Rijense politieke elite afgescheiden. Zet de tv maar weer aan en ruil je wijn in voor iets sterkers, want anders komen alleen doorgewinterde SM-ers er in hun peeskamertjes doorheen.

Toch is er nog hoop: één lid der gemeenteraad is tot mijn nederige niveau afgedaald. En schrijft dingen die ik begrijp. Tenminste, dat denk ik. Ik heb het over de financieel specialist van het CDA en ik ben bereid om de man hier met een paar duidelijke voorbeelden te eren.

Voorbeeld 1: 'U hebt niet de politieke moed om keuzes te maken die noodzakelijk zijn om tot een sluitende meerjarenbegroting te komen want dan komt de heilige 0% OZB-optie in gevaar!!!!!! U probeert op deze manier de inwoners zand in de ogen te strooien maar het CDA zal met grote waterstralen die ogen volledig helder maken!'

Toegegeven, er mankeren zo links en rechts nog wat komma's, maar dat compenseert de financieel specialist weer ruimschoots met zijn uitroep-tekens. Interessanter is de inhoud. Allereerst is daar de benoeming van een nieuwe heilige. Het kan soms snel gaan in die kerk. Geeft de 0%-OZB-optie Moeder Theresa toch nog het nakijken. Maar het zijn vooral die grote waterstralen, die mij intrigeren. Helemaal in de oppositionele traditie van het middeleeuwse Reinaartverhaal. Die vos piste de kinderen van zijn aartsrivaal ook in de oogskens. Tot zij blind werden.

Ik weet het natuurlijk niet zeker. Maar ik heb wel een donkerbruin vermoeden dat hier Jan Rennen de vos is, die ons met dit authentieke Nederlands-in-200-uur-taaltje probeert te overtuigen.

Verderop bereikt zijn proza een tweede stilistisch hoogtepunt:

'De begroting 1998 is een "TROMBONE-begroting" met lange (weg-)schuiven; ontwijken van keuzes; ter dekking van gaten worden stortingen in onderhoudsvoorzieningen afgeraamd etc.; kortom "zeepbellen-beleid".'

Ik heb dit letterlijk geciteerd. Dat u niet denkt dat ik inenen niet meer kan schrijven. Wie zo formuleert, wie zo denkt, is misschien niet meteen gevaarlijk voor zijn directe omgeving. Maar ik zou toch niet vreemd opkijken als hij op een kwade morgen vanuit de klokkentoren luidkeels om zijn Esmeralda stond te roepen. Beetje in de war dus.

Want wat is dat eigenlijk, een trombonebegroting? Volgens de vos Rennen is dat iets met lange (weg-)schuiven. Nou ben ik gek op leuke, nieuwe woorden. Maar lange (weg-)schuiven? Ik weet het niet.

Een trombone schuift uit en in. Om zo de juiste toon te treffen. En dat zou een compliment voor het college en zijn begroting zijn. Maar dat bedoelt hij niet.

Bovendien komen er uit de vos zijn schuiftrompet geen klanken, maar zeepbellen. Zo'n toeter heb ik ook ooit gehad. Ik was daar toen erg blij mee. Maar de vos doet het nu voorkomen als iets, dat helemaal niet deugt. Daarmee een aanslag plegend op een van mijn meest dierbare jeugdherinneringen. Dan heb ik nog liever een verdubbeling van de OZB. Nee, als je het college echt met gestrekte oren wil zien, dan moet je dat anders aanpakken.

Wat dacht u van een PICCOLO-beleid. Kleintjes. Minnetjes. Ver onder de maat. Of een SAXOFOON-beleid. Een hoop bochtenwerk en nog geen zuivere klank. Misschien voelt u meer voor een SOUSAFOON-beleid. Je kunt het niet echt horen, maar je voelt het des te meer. Verder kennen we nog het TROMPET-beleid (overschreeuwt zichzelf tenminste zeventien keer per nummer), het TUBA-beleid (donker, dreigen, maar uiteindelijk niks om je druk over te maken) en het JACHTHOORN-beleid (ondersteund door een schuimbekkende, blaffende meute).

Wat de vos van het CDA eigenlijk bedoelt, is dat hij afwil van het oubollige harmoniemodel. En kiest voor een (retteteketteteket!) fanfare-model.

En ik vind alles best. Als er maar muziek in zit.